

РЕШЕНИЕ

№ 31239

гр. София, 06.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4213** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 ЗДвП вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Р. К. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], ет. 4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000991 от 02.03.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“, упълномощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, и е отнето СУМПС №[ЕИК].

В жалбата и в писмено становище се навеждат отменителни основания по чл. 146, т. 2 – т. 5 АПК: издаване на акта при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона; поддържа се немотивираност на заповедта, недоказаност на фактическия състав на нарушението. Прави се искане за отмяна на оспорения акт и за присъждане на разноски.

Ответникът – Началникът на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП не е встъпила в процеса.

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 02.03.2026 г., видно от инкорпорираната в акта разписка. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт, в срока по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

От фактическа страна:

Съдът, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства – оспорената Заповед № 26-4332-000991 от 02.03.2026 г., АУАН серия ГА, № 4302851 от 01.03.2026 г., справка от централизираната информационна система на МВР за жалбоподателя, справка от регистъра на ППС за мотоциклет „Х. Х 2" с рег. [рег.номер на МПС] , Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. за оправомощаване на актосъставителя, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбоподателят притежава притежаващ СУМПС №[ЕИК], категория „А1", издадено от Република България. Срещу жалбоподателя е издаден АУАН, серия ГА, № 4302851 от 01.03.2026 г. за това че на 01.03.2026 г., около 19:55 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към Софийски околовръстен път, управлявал мотоциклет марка „Х.", модел „Х 2", с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. Г. С., ЕГН [ЕГН]. Съгласно фактическите констатации в оспорената заповед и в АУАН, на кръстовището с [улица], при извършване на маневра ляв завой, водачът използвал път, отворен за обществено ползване, за цели, различни от предназначението му за превоз на хора и товари, като умишлено рязко увеличил оборотите на двигателя, извел МПС извън контрол и го привел в нестабилно състояние, при което задната част на мотоциклета загубила сцепление с асфалта и се завъртяла наляво и надясно. С това създад непосредствена опасност за живота и здравето на себе си и на останалите участници в движението. Съгласно констатациите трафикът бил засилен, с множество автомобили, между които преминавал, което създавало реална предпоставка за ПТП. Пътната настилка била асфалтова, суха и без неравности, при външна температура около 11 °С.

За констатираното е съставен АУАН серия ГА, № 4302851 от 01.03.2026 г. срещу жалбоподателя, а на 02.03.2026 г. е издадена оспорената заповед за прилагане на ПАМ, връчена на същата дата.

От правна страна:

По компетентността: Оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция", изрично оправомощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., представена по делото (л. 23 от делото). Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Следователно актът е издаден от компетентен орган.

По формата: Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма.

По административнопроизводствените правила: Съдът съобрази обстоятелството, че към датата на извършване на деянието – 01.03.2026 г. – жалбоподателят е бил непълнолетен. Непълнолетието на адресата води до извод, че при издаването на оспорената заповед административният орган е следвало да призове и родителите или законния представител на жалбоподателя. Неучастието на законен представител не се отразява на законосъобразността на ПАМ, доколкото същата е с превантивен, а не наказателен характер, и жалбоподателят е реализирал правото си на защита пред съда.

По съответствие с процесуалния закон: Оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като съдържа непълно и неточно посочване на правното основание за издаването ѝ.

Административният орган е посочил единствено разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ от ЗДвП, без да конкретизира коя от предвидените в тази разпоредба материалноправни хипотези приема за осъществена. П. „дд“ не съдържа самостоятелен фактически състав, а препраща към три различни административни нарушения – по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1 и чл. 176, ал. 2 ЗДвП. Всяко от тези нарушения има различни обективни и субективни признаци, поради което представлява самостоятелно основание за прилагане на принудителната административна мярка.

При това положение простото посочване на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ не изпълнява законовото изискване за индивидуализиране на приложеното материалноправно основание. В съдържанието на заповедта не е изрично посочено, кое точно от визираните нарушения административният орган приема за извършено и въз основа на коя конкретна правна хипотеза упражнява предоставената му компетентност.

Този пропуск е съществен, тъй като пречатства правото на защита на адресата на акта. Жалбоподателят е поставен в невъзможност да разбере срещу кое конкретно правно основание следва да организира защитата си и съответно да оспори наличието на материалноправните предпоставки за налагане на принудителната административна мярка.

При нововъведените разпоредби на чл. 171, т. 1, б. „з“, дд) ЗДвП законодателят е възприел препращаща законодателна техника, поради което индивидуализирането на конкретното административно нарушение не е въпрос на формалност, а е съществен елемент от мотивите на административния акт. Именно чрез посочването на конкретната препращаща норма се определя приложимият фактически състав, чието наличие следва да бъде доказано от административния орган.

Поради изложеното заповедта не съдържа ясно и конкретно правно основание по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, което представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и самостоятелно основание за нейната отмяна по чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

В тази връзка, съдът констатира, че и в акта, към който заповедта препраща не е посочена конкретна хипотеза на чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1 и чл. 176, ал. 2 ЗДвП, а само тази на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Недопустимо и в противоречие с нормата на закона е това, от описанието на фактите лицето само да извежда основанията за наложената му мярка.

Допуснатото нарушение е самостоятелно основание за отмяна на мярката.

Допуснато е и друго нарушение при описание на основанията за налагане на мярката и поставя под съмнение съответствието ѝ с материалния закон:

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП обвързва прилагането на мярката „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“ с наличието на кумулативни материалноправни предпоставки: 1) образувано административнонаказателно или наказателно производство срещу водача; 2) правно квалифицирано деяние, попадащо в хипотезата на посочената разпоредба, в случая за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2.

В събраните по делото доказателства се съдържат данни, че срещу жалбоподателя е образувано административнонаказателно производство със съставянето на АУАН серия ГА, № 4302851 от 01.03.2026 г. Описаното в АУАН и възпроизведено в мотивите на заповедта деяние – използване на пътищата за други цели, освен по предназначение, изразяващо се в умишлено рязко увеличаване на оборотите на двигателя, извеждане на МПС извън контрол и загуба на сцепление със задната гума, има обективните признаци на състава на чл. 104а ЗДвП, което се санкционира по чл. 175а от ЗДвП.

От описанието на деянието не може да се направи еднозначен извод за деяние с посочената правна квалификация. За разлика от повечето деяния, наказуеми по реда на ЗАНН, които се наказват и при умисъл, и при непредпазливост, описаното се наказва само ако е умишлено. За да се обоснове прилагане на ПАМ за такова деяние следва да се опишат фактите, въз основа на които органът е приел, че деянието е извършено умишлено. Описаните - рязко увеличил оборотите на двигателя, извел МПС извън контрол и го привел в нестабилно състояние, може да се дължат както на умисъл, така и на непредпазливост, която в случая не обосновава деяние по чл. 104А от ЗДвП, наказуемо по чл. 175А от ЗДвП. Написаното от органа „умишлено“ е квалификация, а не факт и тя подлежи на доказване с описание и установяване на конкретни факти за начина на движение на МПС и поведението на водача. В случая изложените факти не дават възможност да се прецени, дали е налице деяние по чл. 104а от ЗДвП или друго, като например нарушаване на задължението на водача до контролира постоянно МПС-то, което управлява(чл. 20 ЗДвП), поради което не може да се приеме за описано и обосновано деяние по посочения текст. Както вече, съдът отбеляза описаните - рязко увеличаване на оборотите на двигателя, извеждане на МПС извън контрол и загуба на сцепление със задната гума, може да се дължи и на непредпазливост. Няма яснота за точните обстоятелства, колко време е продължило това, какво е предприел водача. Видно от съдържанието на жалбата се твърди, че е станало при потегляне на ниска скорост и при ляв завой, поради неопитност на водача и той веднага е спрял. Описанието на деянието в акта не дава възможност за преценка, дали деянието попада в хипотезата на чл. 104А от ЗДвП или не. Следователно не се установява и че са налице

материалноправните предпоставки за прилагане на мярката.

Предвид всичко изложено, оспорената заповед следва да се отмени като незаконосъобразна.

По разноските: На основание чл. 143, ал. 1 АПК, разноски следва да се присъдят в полза на жалбоподателя, а именно 5,11 евро – държавна такса и 400 евро – адвокатско възнаграждение или общо в размер на 405,11 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. К. С., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000991 от 02.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Р. К. С., ЕГН [ЕГН], сумата от 405,11 евро, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: